

JOAN MIRÓ

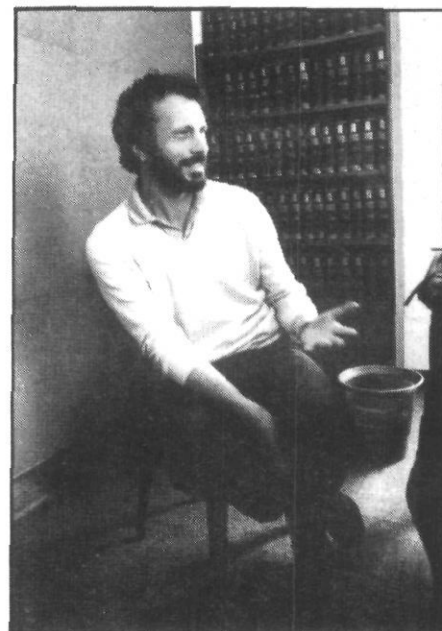
L'actual president d'Òmnium Cultural i ex-regidor de Cultura de l'Ajuntament de Girona, era un estudiant universitari, en els últims anys de vida de Franco. Ja coneixia, de sobres, el que suposa córrer davant els grisos: «Acudia a les manifestacions per lliure, i utilitzava el cames ajudeu-me perquè no m'inxampessin; en aquell temps, i atesa la precària situació familiar, m'era importantíssim aprovar la carrera de química».

Escassament simpatitzant amb el que es coneix com a disciplina de partit —«Els partits, quan tenen el poder reforcen l'estructura estatal, i l'Estat és un organisme que dona serveis, però alhora restringeix la llibertat»—, Joan Miró ha militat en el PTE i actualment uneix els seus esforços als del PSUC; assegura que *m'hauria agradat més ser un teòric de la política que no un executor pràctic*. El que és cert és que quan deixà la regidoria de Cultura rebé multitud d'adhesions a la tasca realitzada.

JOSEP VICENTE

Aquell històric mes de novembre del 1975, Josep Vicente compaginava la feina a la fàbrica de taps i les classes de català i anglès amb la militància a Convergència Socialista de Catalunya. L'avui batlle de Sant Feliu i diputat provincial assegura que aquells dies feia una mica com tothom, «esperar que en Franco es morís». «De fet —diu— no va ser una mort d'un dia, sinó una mort que va durar setmanes, un esdeveniment anunciat».

Ara, amb la perspectiva de deus anys i amb moltes hores «cremades» al despatx de l'alcaldia, Josep Vicente —partidari

ANTONI XUCLÀ

Antoni Xuclà i Bas fou nomenat president de la Diputació l'any 72. Tres anys més tard fou nomenat juntament amb Botanch, aleshores procurador en Corts pel terç familiar, membre de la comissió per a la redacció d'un règim especial per a les quatre províncies catalanes. Molt estretament vinculat a la paperera Torres Hostenc, la seva gestió es veié envoltada de polèmica, car desde la institució potencià la repoblació forestal mitjançant eucaliptus, i l'empresa acusada de ser una de les grans culpables de la contaminació del Ter. L'any 79 es retirà de la política; les municipals picaven a la porta i ell assegurava que hi havia «gent de la Generalitat que li sap greu que no continuï», mentre puntualitzava la proposta de plantar eucaliptus «com a una idea per repoblar les quaranta mil hectàrees de terra erma. En embolicar-se la qüestió no hi vàrem insistir, però ara podríem exportar fusta en comptes de comprar-ne».

LLUÍS COMALADA GUINÓ Alcalde de Caldes de Malavella

Mestre de professió, Lluís Comalada arribà a Caldes a l'any 1971. Aviat va entrar a formar part del moviment cultural i progressista que representava la fundació de l'Associació de Veïns. Les seves activitats en aquella època es limitaven, doncs, a un àmbit purament local, però seguint de molt a prop els esdeveniments que caracteritzaren els darrers anys de la dictadura.

L'AA.VV possibilità la candidatura Agrupació d'Electors Entesa de Caldes, que amb Comalada al front guanyà àmpliament les primeres municipals. Al 1983 s'hi tornaven a presentar com a Indepen-

d'haver seguit la via de la ruptura— mira aquest passat més recent de la història d'Espanya amb un cert regust agredolç a la boca. «Sabem els costos de la reforma, però no pas els de la ruptura. Malgrat les contradiccions, ningú no pot negar que hi ha hagut uns guanys. A hores d'ara no estic ni satisfet ni decebut, però sí estimulat».

A vegades penso que a l'esquerra només ens queden els nostres morts, convertits en pòsters del Che, de Ho Chi Ming o de Camilo Torres. Però també estic convençut que és necessari no llençar la tovallola. S'esperaven massa miracles, de la mort d'en Franco, i amb el pas d'aquests anys ha quedat ben clar que les arcàdies no s'implanten, sinó que per arribar-hi cal recórrer un camí llarguissim. La democràcia no és un miracle; és un treball».